

Cartes de l'enfonsament

DAMIA
ALOU

Aquesta correspondència que Francis Scott Fitzgerald va mantenir amb la seva filla Scottie entre el 1933 i el 1940 és germana de les cartes que Lord Chesterfield va remetre al seu fill Philip des del 1737 fins la seva mort (Acantilado, 2006). S'hi assemblen en el to, en la intenció didàctica i en el fet de voler instruir algú de qui, en el fons, no s'espera gran cosa. L'edició que ara apareix en castellà, traduïda i editada amb gràcia i traça per Albert Fuentes, basada en *A life in letters*, de Matthew J. Brucoli, i en l'edició italiana *Lettere a Scottie*, ens ofereix una magnífica oportunitat d'escoltar la veu de Scott Fitzgerald tal com raja, sense la interposició de personatges, arguments ni intermediaris.

Scott Fitzgerald, igual que Hemingway i Faulkner, els altres dos gegants de la literatura americana d'entreguerres, no va escriure cap autobiografia, probablement perquè cap dels tres creia que l'escriptor hagués de dir res fora de l'obra, però va deixar escampats alguns textos personals, dels quals potser el

més conegut sigui *L'enfonsament*, una mena de confessió que es complementa en aquest volum amb la llarga missiva que Scott Fitzgerald escriu a la filla el 7 de juliol del 1938, on parla del seu somni –crear una gran obra– i de com el seu matrimoni amb Zelda –que titlla de gran error– uní la seva vida amb una dona capritxosa i malcriada que res sabia de la dignitat del treball –per ell, l'única vertadera–, i de com això l'enfonsà al·l' alcoholisme i a la infelicitat. Potser l'explicació sigui simple, però de vegades les explicacions simples són les més encertades. El que sens dubte explica és el to de censura, decepció i esgotament amb què intenta al·lisonar una filla que, pel que endevinem de les seves respostes (i no respostes), devia estar fins als nassos del pare. El que comprem a partir d'aquesta carta és que totes tenien un sol objectiu: evitar que la filla acabés com la mare, que aprengué el valor de l'esforç, del treball, de la independència, de preparar-se per al futur. Però Scott Fitzgerald tampoc era el millor exemple per a una filla: en les seves escasses trobades hi abunden les esbroncades, les incomprendions i les berrades... per part de Fitzgerald, és clar,

CARTAS
A MI HIJA
F. SCOTT
FITZGERALD
ALPHADECAY
TRAD. ALBERT
FUENTES
210 PÁG./19,90 €

un home que tant a la seva bona època amb Zelda com a la seva decadència sempre va tenir un mal beure.

Si el fill de Lord Chesterfield va resultar un fracàs per al seu pare, Scottie Lanahan, que és el nom amb què la filla de Scott Fitzgerald firma el pròleg del volum, no ho degué ser per al seu: escriu amb un enginy i una mala bava que són realment dignes del seu progenitor.

No hi trobem rancúnia, en les seves línies, i es resigna al destí que la va convertir en filla d'aquesta raça insuportable. La lucidesa amb què observa la situació del seu pare només és comparable a la del mateix Scott Fitzgerald, i no estalvia fletxes enverinades contra els que van escriure sobre ell, i entre els noms que esmenta hi trobem el de Hemingway o el de Budd Schulberg –que va escriure una magnífica novel·la sobre la seva decadència, *El desencantado* (també a Acantilado), que és una autòpsia no tan cruel com la veu Scottie–. Només pel seu comentari sobre l'estil ja mereixeria la pena llegir aquest volum, ple de sagaces comentaris sobre literatura o de malèvols retrats dels personatges de Hollywood que Scott Fitzgerald tan bé coneixia. ♦